

DE VÄRNLÖSA.

AF MARIE SOPHIE SCHWARTZ.

Fort. fr. förr. nr.

Slutligen vågade hon att lyfta sina ögon till Herman; men mötte en kall och intetsäigande min. Liksom detta gifvit henne mod, yttrade hon:

"Herr häradsbördingen tyckes alldeles hafva missförstått meningen af de ord, jag för en tid sedan skref."

"Om förlåtelsen, fru grefvinna, jag erinrar mig icke hafva emottagit något bref ifrån er."

Det låg i hans ton en tydlig önskan att slippa komma in på detta ämne; men Gerda, som fruktade att detta mellan-tyr ögon skulle gå förloradt, återtog:

"Hvartill denna låtsade glömska, på det ändock måste komma till en förklaring oss emellan."

"Och hvarför? ... Grefve Grattons maka är icke skyldig mig någon sådan."

"Men Gerda..."

"Fru grefvinna!" svarade Herman med stolthet och reste sig. "Jag kände väl fördom en Gerda, men hon är långesedan död för mig, och de döda tala icke."

"Herman, stanna," utropade Gerda, lagdande sin hand på hans arm. "Ni skall höra mig. Är hafva gått, utan att jag fått förklara mig, och likväl borde jag väl ega den trösten, under mitt sorgliga lif, att ni icke föraktade mig. Jag har icke gjort mig förtjent deraf, genom att uppföra mina käraste förhoppningar och inviga mitt lif åt en lång kedja af glädjetomma år. Jag kan icke säga er, Herman, hvad som förmäde mig till mened; men med handen på hjertat bedyrar jag, att för mig gafs icke något val, jag måste uppföra min kärlek ... och er."

"Fru grefvinna, jag tror er ... jag bör tro er; men, hvartill tjänar denna förklaring, som endast rör er, och likväl aldrig skall förändra något i vår ömsesidiga ställning ..."

"Sag icke så; den skall åtminstone befria mig ifrån att sargas af ditt förakt. Du anar huru olycklig jag är. O Herman, säg åtminstone att du ej hatar mig ..."

Gerda kastade sig ned i en emma och gret. På Hermans ansigte skiftade många och stridiga känslor, men slutligen icke mera herre öfver dem, lutade han sig ned till grefvinnan och hviskade: "Arma, alltid älskade engel, huru skulle jag väl kunna hata dig," med en röst, som återgaf allt hvad hjertat kände.

Gerda blickade upp, deras ögon möttes ... och i detsamma inträdde Alva. Kort derpå också grefve Ernst, baronen samt grefvinnan Hilda.

En halftimme derefter fanns vi dem alla, tillika med fröknarna Gratton, samlade kring divansbordet i salongen. Man konverserar med stor liflighet. Gerda är glad och sprittande, som det nyvaknade hoppet; Herman munter och qvick.

Baronen och Alva sitta i en liten soffa, ett stycke ifrån de öfriga, inbegripna uti ett lifligt samtal.

I anledning af detta samtal torde tillätas oss att i förbigående nämna, att i det testamente, som gjorde Alva till sin morbrors universal-arfvinge, var en punkt, som förordnade, att hon sjelf skulle förvalta sin förmögenhet.

"Kamrer M. har varit hos mig i dag," yttrade baronen till Alva, "och enligt er önskan skall den summa, ni vill anförtro i mina händer, bli nedsatt uti Helenefors bruk."

"Jag får på det förbindligaste tacka herr baron för den godhet, hvarmed min önskan blifvit emottagen och beviljad," svarade Alva, med en vemodig blick och något oförklarligt i hela sitt väsende, som alltid återfanns der, då hon tglade med baronen.

"Tillåt mig i utbytte mot den tjänst ni anser mig hafva gjort er, få gifva er ett råd."

"Gerna."

"Ni slösar bort för stora summor på era utflykter ibland tiggare och uslingar. Fortfar ni på det sättet, skall snart er förmögenhet taga slut. Inga skatter äro så ändlösa, att de icke kunna uttömmas, i fall man roar sig med att ösa dem på gatan."

"Jag öser ju icke penningarna på gatan, då jag söker att med dem afhjelpa nöd och armod," svarade Alva med djup känsla.

För hennes minne framstod den aftonen, då hon, skalfvande af köld och hunger, med förtvifan i hjertat, bönföll om hjälp och till svar på sin bön erhöill slag af en kapp. Erinran af denna hjertlöshet framkallade en blist af hot och smärta ur hennes ögon.

"Ni ömmar för denna usla tross, därför att ni icke känner den. Tro mig, ingen är fattig, utan genom eget förvållande. Lättja, slösari och utsväfningar äro de allmänna orsakerna till eländet. Den arbetsamma saknar aldrig bröd och behöfver icke tiggas. Jag anser det stridande emot vår pligt, att genom ett otillbörligt medlidande uppmuntra det onda."

"Herr baron gifver således aldrig en almösa af sitt öfverflöd?"

"Nej, aldrig; emedan jag icke tror på dessa romantiska framställningar om oförtjent elände. Den, som med kraft vill arbeta sig ur nöden och förnedringen, kan det, och de, som sakna denna kraft, utgöra en kräfta i samhället, hvilken man gör klokast uti att låta förtära sig sjelf."

"Derför att människor finnas, som i sin rikedom tänka såsom herr baron, just derför skulle jag tro, fäns det så mycket, elände. Nitalskade den rike för den fattige, skulle det se helt annorlunda ut; men om alla tänkte såsom ni, skulle ju dessa arma, olyckliga varelser dö af brist på det nödvändigaste."

"Må vara; men samhället vunnel det hela derpå, och hvad är dervid att förlora? Förr eller senare träffar dem nödvändigt ett sådant öde, och ni gör ingenting annat med er barmhertighet än forlänger deras tillvaro och lidande. För öfrigt bidraga vi ju alla till fattiganstalter, der orkeslösa och sådana, som verkligen äro oförmögna att sjelfva försörja sig, blifva intagna. I och med detsamma ett samhälle eger dylika anstalter, och hvarje medborgare bidrager till dem, hafva vi gjort allt hvad på oss ankommer."

Grefve Ernst satt ett stycke derifrån, lyssnande på baronens

och Alvas samtal, men utan att synas gifva akt derpå.

Alva såg på baronen med medlidande och svarade:

"Jag vet det, herr baron, men tror likväl att ni nu gör er hårdare än ni verkligen är, för att afhålla mig från öfverdrift i de tankar, tv det är icke möjligt att tänka så ... Huru rysligt grymt vore icke en dylik föresats. Ni möter f. ex. på en promenad ett utsvult barn, som sträcker emot er sina händer och ber om en skärf ... Nå väl, rår detta barn för sitt elände, rår det för fattigdom? ... Kan det väl sjelf, utan andras hjälp, arbeta sig ur den? ... Ni skall invända, att det gifves barn som äro utskickade att ljuga ett armod, som de icke erfara. Låt vara att sådana gifvas många, men är det icke upprörande att tänka, det alla dessa arma ljuga, för att betvinga sina medmenniskors barmhertighet och på detta sätt införas i bedrageriets skola, blott derför, att deras verkliga fattigdom icke är tillräcklig för att beveka till understöd. Låt afven vara, att det gifvas de, som alldeles icke behöfva tiggas, så är det dock bättre att hafva gifvit nio, som icke förtjänade det, för att icke afventyra att låta den tionde, som är i verkligt behof, gå ifrån oss utan hjälp."

Alva höll upp. Öfver baronens läppar sväfvade ett föraktligt leende.

"Alva dömmar, utan att känna detta slödder ni så varmt försvaret. Dessa människor begå hvilken läghet som helst för att slippa arbeta; och slutligen befäna de sig rätt val i sina trasor och kyffen, blott de få bränvin."

"Jag hör att herr baron aldrig allvarligt tänkt på detta ämne. Tillåt mig att för er framställa blott en taffa ur fattigdomens och eländets historia: det gifves män afven inom ert eget stånd, som med lättsinnighet öfverlämna sig åt intrycken af yttre behag hos fattiga flickor, och uppföra dem! ... Dessa kvinnor äro derigenom förlorade och, då de öfvergifvas, hvad återstår sedan för dem? ... Endast att fortgå på den bana på hvilken de blifvit inleda ... Ni höjer på axlarna och ler ... Må vara, att ni förnekar dessa offer ert medlidande, men — deras barn!"

Alvas röst ljöd förunderligt genomgripande vid uttalandet af detta ord.

"Dessa varelser, alldeles oskyldiga i sina modrars lättsinne, hvad blir väl deras lott? ... Höljde i trasor, stryka de kring gator och hamnar, och då de tiggande sträcka sina händer emot sina lyckligare likar, möter dem köld och kallsinlighet ... Modrarna, försänkta i laster af alla slag, lemna dem till rof åt det rysligaste förderf både till kropp och själ ... Sag, rå väl dessa arma barn för sitt upphof, sin fattigdom, sitt elände, sin vanhel och — sitt slut? Ligger det icke den rysligaste egoism, den mest upprörande hjertlöshet, uti att med likgiltighet kunna gå förbi ett stackars barn som tigger, afven om detta barn, inlärdt af sina usla föräldrar, läser upp en diktad historia. Hafva vi väl, såsom meniskor och kristna, rätt att utöfva en dylik grymhet? Huru många summor kastas icke bort på otillbörliga nöjen, och huru mycket mera värdigt vore det icke, om de, som slumpen gjort till egare af förmögenhet, använde någon del der-

af, för att rycka dessa arma barn undan ett lif af yttre elände och moraliskt förderf, som tvingar dem in på brottets bana. Det är lätt att säga; dö af svält hellre än att synda; men det är ganska svårt, om icke alldeles omöjligt att utföra sådant. Vi kunna med full säkerhet antaga, att om dessa arma barn vore mindre olyckliga, så skulle de afven vara mindre lastbara. Nå väl, är det icke då vår pligt att hjälpa och rycka dem ifrån den afgrund, som eljest skall uppsluka dem?"

"Ni talar med en värma, som visar att ni har en djup känsla af hvad ni säger; men huru kan väl ni, en ung skön flicka, vara så upptagen af ett dylikt ämne?"

"Derför att jag sjelf känt hvad nöd vill säga," svarade Alva med djup rörelse; men i detsamma föll hennes blick på grefve Ernst, som med deltagande betraktade henne och hon teg tvärt. En lätt skiftning i rött drog öfver de hvita kinderna.

"Hvad förmår icke en qvinna, sådan som ni? För att behaga er, skulle jag afven kunna blifva ädelmodig mot dessa varelser. Om jag kan göra er ett nöje, samt bespara er en utgift, så anlita obehindradt min kassa. Icke sant, ni vet att jag för er icke skyr någon appoffring? Om ni ville, skulle ni helt och hållet beherska mig."

Baronen uttalade dessa ord, i det han böjde sig närmare Alva. I de mörka ögonen lyste en eld, som kom Alva att ryssa, — samt grefve Gratton att blekna. Den senare väntade med spänd uppmärksamhet på Alvas svar.

"Jag tackar herr baron för dessa ord, och skall icke glömma ert anbud att hjälpa mina skyddslingar," svarade den unga flickan, och lemnade honom.

"Hon är icke annat än en vanlig qvinna, som emottager och besvarar hans hyllning," tänkte Ernst.

"Hon skall icke undgå mig, ty, liksom alla andra qvinnor, har afven denna en svag sida," tänkte baronen, och närmade sig det öfriga af sällskapet.

Han slog sig ned hos Hilda, med hvilken han skämtade. Grefven bad Gerda sjunga, hvarefter han tog plats bredvid Alva.

Gerda sjöng Geijers välbekanta:

"Stundom afven vaken drömmar jag,"

När sängen var slut yttrade Ernst:

"Jag har afven drömt vaken; men sådant är en dårskap. Icke sant?"

"Hvartför om det gör oss lyckliga?"

"Men när man vaknar ur en dröm och finner sig bedröfd?"

"Då ligger trösten uti det ögonblick af lycka, när inbillning skänkt oss."

"Älskar afven ni att i drömmen söka glömska?"

"Ack! Ja, den som blott kunde!" svarade Alva, med en vemodig blick.

"Emot er ler ju lyckan i alla skepnader; ni är ung, skön, rik och beundrad."

"Herr grefve, detsamma kan jag afven säga om er, och ändå talar ni om olyckan att bedåras af drömmar."

"Ja, emedan man skapar sig idealer, hvilkas mötild verklig-

heten icke eger. Så t. ex. drömd jag nym en skön dröm, utur hvilken min svärfar väckte mig."

"Och den rörde ..."

"Er ..."

"Mig? ... Jag tror att jag icke rätt väl passar för en dröm."

"Tvärt om; då man ser er, vore man frestad att taga er för en drömbild eller för en konstnars ideal, som fått lif ... Men, då man hör er tala, upptäcker man att ni ändock icke är annat än — en qvinna."

"Hvad vill då herr grefven att jag skulle vara?" frågade Alva leende.

"Jag ville hos er återfinna en själ, lika skön och skild från mängden, som ert yttre. Jag ville att ert hjerta vore lika varmt som ert öga, edra känslor lika ädla, som er panna. Jag ville icke hos er påträffa det småaktiga koketteri, denna barnaliga fälska, som med välbehag upptager en mans smicker, om det och i sig sjelf snarare innebär en förolämpning. Förlåt, om jag skär, men var förvissad, att endast till Gerdas bästa vän kan jag uttala min tanke så oförstaldt."

(Forts.)

MANITOBA HO-TELL & KAFEE

"European Plan"
517 Main St. hörnet af Market St.
Öppet dag och natt. Servering alla tider på dygnet. Öl, porter, viner, spritvaror och cigarrer af de förnämsta inhemska såväl som importerade.
CLOVIS E. DE GAGNE.

A. S. BARDAL
Begravnings Byrå.
Begravnings utöfning försett och till moderat pris.
Hyrkuskverk, 12 kl. droskor.
Telefon 306.
Adri: cor. ROSS & NENA ST

JOS. KERR & CO.
Begravningsbyrå och balsamering.
140 PRINCESS STR.
WINNIPEG, MANITOBA.
Tel. 413. Privat Tel. 490.

ETT FYND.

Ar ni beröfvad den osaktharaste och mest dyrbara gifva som någon sin kommiten människa till del? Jag menar halsan. Är Ni nervös, lätttröttlig och olustig, då ni stiger upp om morgnarna? Är ni blyg och bortkommen i framtimmerssällskap? Leder Ni af bilderna från ungdomsförvillelser? Saknar Ni energi och sjelfförtroende? Har Ni blåa ringar under ögonen? Finnar i ansiktet? Några uttömmningar som sakta men säkert undergräva er styrka, låt vara de förorsakats af utsväfningar eller af följande vanor. Äro nerverna förstörda? Har ni förloradt Er lifskraft? Obs, Jag botar Varicocels en gång för alla. Dessa frågor bör hvarje man uppställa för sig sjelf innan han tänker på äktenskap.

För att röna upplysning i detta hänseende torde Ni hänvända Er till vår läkare, som fritt meddelar alla råd och upplysningar såvill personligen som per post.

Skrif efter frågobladet.
Vår läkare träffas mellan kl. 9 f. m. och 3 e. m. hvarje dag. Om måndagar, onsdagar och lördagar mötas patienter till kl. 8 e. m. Om söndagen endast från 9 till 12 f. m.
Adress: Dr. GEARY, Room 5, 41 S. Clark St., Chicago, Ill.